

BOŞ VERİŞLERİM

Bünyamin ZİLE

Sağ kolumda bir ağrı var. Boş ver yeldir geçer, diyorum. Günler böyle geçip gidiyor. Ağrı da giderek artıyor. Zorlamış olmalıyım, acaba kas yırtılması olabilir mi? diye düşünüyorum. Aradan bir süre daha geçiyor, kolum güç kaybetmeye başlıyor. Bir süre daha geçiyor, evvah alarm zilleri çalmaya başlıyor. Kolumun hareket kabiliyeti zayıflıyor. Geceleri uykularımı bölen ağrılar başlıyor. Elimi omzuma, başıma götüremiyorum; zorluyorum ama gitmiyor. Sanki omzuma beton dökülmüş ve benim haberim olmamış. İşte kolum sürekli uyuşuyor. Artık doktora gitmenin zamanı geldi.

Ortopediste muayene oluyorum. Kol emarı istiyor. Emar makinesine giriyorum. Aman tanrım o da ne? Tıpkı canlı canlı mezara girmiş gibi oluyorum. Terliyorum, içimi sıkıntı basıyor. Kolumun da ağrıyacağı tuttu. Ağrıyor da ağrıyor. Bağırırım geliyor; bağırırım da kimse duymaz ki! Sesim çıkmaz ki! İçimden mezar böyle bir yer olmalı, diyorum. Hani, çok günahı olan ve kul hakkıyla gidene mezar sıkır, diyorlar ya. Mezarın sıkması da böyle bir şey olmalı. Yanımda benden başka kimse yok ki. Benim bile bana yardım edemeyeceğim bir yer burası. Ölümü düşünüyorum. O korkmadığım ölümü... Ürperiyorum. Yaratana sığınmaktan başka çare olmadığını bir defa daha çok iyi anlıyorum. Mezara girmeden mezarın ne olduğunu anlamak isteyen varsa bir defa emar makinesine girsin diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Allah şifasız dert vermesin ama yaşanan hastalıkların insanı yaratıcıya daha da yakınlaştırması gibi olumlu yanları da varmış meğer insanlar için!

Sonra fizik tedavi süreci başlıyor. Dr. Halil şeker gibi bir insan, bana bu

hastalığın tüm süreçlerini anlatıyor. Malum şeker hastasıyım. Bu belayı da şeker hastalığı sarmış başıma. “Donuk kol” diyorlar. Kolum daha ilerideki süreçte donar kalırmış. Hiç hareket etmezmiş. Diğer koluma da geçebilirmiş. Fizik tedavi sürecini Sevgi Hanım yapıyor. Laf aramızda önceleri pek anlaşıcağımızı sanmamıştım. Titiz bir kadın ve hiç yüzü gülmüyor. Bu kadın beni çok bağırtır, diye geçiyor içimden. İşkenceye hazır olmalıyım, diye düşünüyorum. Tedavi başlıyor. İlk günler pek konuşmuyoruz. Sadece söylediklerini yapıyorum. Derken günler geçiyor. Hayret kadın gülümsemeye başladı; konuşuyor da. Ama işinde hala çok titiz, kolu açma hareketlerini de yapıyor. Adı gibi sevgi eline sahip, fazla acıtmadan yapıyor hareketleri. Birazcık acıyor tabii; biraz da zorluyor. Eh ben o kadarına dünden razıyım. Ama kolum açılmaya başladı; bende de mutluluk gülücükleri...

Hayatım boyunca boş vermişliklerimi düşünüyorum. Şeker hastalığımın bu kadar ilerlemesi de bu boş vermişliklerimin sonucu değil mi? Zamanında bir şey olmuyor diye götürdüm tatlıları ve börekleri; kap kap yemeklerle doldurdum mide mi! Perhiz mi? ne Perhizi? Bir şey olmuyor nasıl olsa; şeker hastalığı da neymiş, dedim yıllarca. Şimdi ayda yılda yediğim bir dilim baklavanın bile ceremesini çekiyorum günlerce.

Yaşlı bir adam sağlığını kaybettiği zaman çocuklarını başına toplamış ve onlara sağlıklı ilgili şu öğüdü vermiş. “Hayatınızda kazandığınız her başarı için soldan sağa sıfır yazın. Okulu mu bitirdiniz: sıfır, işe mi girdiniz: sıfır, evlendiniz mi: sıfır, zengin mi oldunuz: sıfır. Bu sıfırlar kazandığınız her başarıda artar gider.

Bu sıfırların en başına da ‘bir’ yazın, der. İşte bu bir sizin sağlığınızdır. Onu kaybederseniz kazandığınız başarıların hepsinin sıfır olduğunu, bir değer ifade etmediğini görürsünüz” der. İşte onun gibi şair Yunus AKKALE bunu “Sağlık ve Hastalık” şiirinde ne güzel anlatmış.

“... ”

Bir insan ise yedi yıl yatalak
Genç yaşta tutmaz el ile ayak
Eğer pırıl pırılrsa tankla uçak
Dolaş dur ne katar gurbet sağlığa.
Olmazsan kendi kendinin doktoru
Vücut yapamaz olur antikoru
Ateşin kırk kırk beş hatırla koru
Fayda yok yeni ilaç icat sağlığa.

“... ”

Her şeyin başı sağlık derler ya eskiler. Şimdi daha iyi anlıyorum. Hayatta kazanılan başarıların da, paranın da, malın mülkün de bir anlamı kalmıyor, sağlık elden gittikten sonra.

Boş verişlerim mi? bundan sonra olmayacak biliyorum!

Kanunî'nin Muhibbi mahlasıyla yazdığı şiir var ya

“Halk içinde mu'teber bir nesne yok devlet gibi

Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi”

İnsanın en büyük zenginliği ve saadeti sağlığıymış, meğer. Bir miras-yedi gibi boş verişlerimle sağlığımı harcamışım da harcamışım! Boşuna söylenmemiş insanın en büyük yardımcısı için “sağ kolu” diye. Ben de en büyük yardımı sağ kolumdan gördüm.

Boş verişlerim mi? bundan sonra olmayacak biliyorum!